

[Aksel Larsen.]

ministeren, efter at Sagen er afsluttet for Landsretten, og efter at det offentlige har besluttet ikke at appellere, at fremdrage, hvad der er sket i lukkede Retsmøder. Men Straffelovens § 80 taler aldeles ikke om Grundlaget for Nævningekendelser, den taler om Straffens Udmaaling. Hvis Ministeren havde Ret til at offentliggøre det, han har offentliggjort — hvad han ikke har —, saa havde det intet at gøre med Begrundelsen for Nævningernes Kendelse, men kun med en Begrundelse for Strafuldmaalingen. For at det kunde være Begrundelse for Strafuldmaalingen maatte vel utvivlsomt udkræves, at det var indtaget i Domsforhandlingen. Naar det ikke er indtaget i Domsforhandlingen, kan man ikke komme her bagefter og sige: Dermed motiveres Dommens for mange uforstaaelige Strenged.

Justitsministeren synes selv at have opdaget, at alle hans juridiske Argumenter — de Argumenter, han først har opdaget, efter at han skrev og udsendte Redegørelse Nr. 2 af 5. Marts — dog vistnok ikke er tilstrækkelige, at det kniber med det formelle Grundlag, for Ministeren slutter sin egentlige Redegørelse, sit egentlige Forsvar, til hvilket man jo ikke kan henregne Brevet fra Amtslægen i Aalborg, med, at det, der tjener Retssamfundets Tarv, er nok ogsaa juridisk forsvarligt.

Dette er i skærende og direkte Modstrid med, hvad Ministeren sagde i sine almindelige Betragtninger i Indledningen om, at det formelle under alle Omstændigheder skal være i Orden, ligegyldigt hvor stærke saglige og moralske Begrundelser der ellers kunde være for Ministerens Handlemaade. Men naar Ministeren til Slut med saa stor Styrke fremhæver dette Synspunkt, at afgørende er ikke, hvad der staar i Loven, men afgørende er, hvad der tjener Retssamfundets Tarv, saadan at forstaa som Justitsministeren opfatter denne Tarv — ja, saa kommer man til den Opfattelse, at Ministeren selv forstaa, at han juridisk set er ude paa gyngende Grund.

Jeg kan ikke erklære mig tilfredsstillet med Justitsministerens Svar paa Forespørgselen. Jeg finder ikke, at Ministeren her har givet nogen lovmæssigt holdbar Begrundelse for sin Optræden i denne Sag. Ministeren har indladt sig paa Polemik med andre Jurister, men med denne Polemik er det ikke bevist, at Ministerens Synspunkt er det rigtige og omtrent alle andre offentligt optrædende Juristers Mening forkert.

Ministeren kan spare sig sine Bemærk-

ninger om Kommunisternes større eller mindre Ret til at optræde som Vogtere for Loven, det være sig Retsplejeloven eller Grundloven, eller som Moralens Fortalere. Det er ikke det, det drejer sig om. Det drejer sig om, hvorvidt den Lov og Ret, der findes her i Landet, skal overholdes ikke alene af almindelige dødelige, men ogsaa af Landets Justitsminister. Det drejer sig om, hvorvidt man kan tolerere en Justitsminister, der saa afgørende, som det er sket i dette Tilfælde, overtræder de Lovbestemmelser, han er sat til at vogte. Det drejer sig endvidere om, hvorvidt det i Længden er forsvarlig saavel for Samfundet som saadant — Ministeren maa for mig gerne kalde det Retssamfund — som for Regeringen, for Socialdemokratiet og for Det radikale Venstre at bibeholde en Justitsminister, der i den Grad savner Evne til at se Helheden for sin egen lille Person, og som sætter Hensynet til sig selv over Hensynet til, hvad der er Lov og Ret her i Landet.

Ministeren maa tillægge mig hvilke smudsige Motiver, han vil. Han maa ogsaa gerne gaa ud fra, at hele denne Forespørgsel er stillet fra min Side og denne Debat rejst, udelukkende fordi vi Kommuniste i hvert Fald ikke ønsker at blive udsat for Vilkaarlighed. Vi regner ikke den Retsbeskyttelse, der er sikret os igennem Lovene, for at være saa forfærdelig meget værd, men vi regner den ubetinget for at være mere værd end den, der vil være sikret os, hvis det hele skal afgøres efter en kolerisk Justitsministers Luner.

Ministeren maa gøre sig klar over, at havde ikke jeg stillet denne Forespørgsel, var den blevet stillet af andre. Ministeren maa gøre sig klar over, at den offentlige Debat, der er i Befolkningen om Lovligheden af Ministerens Skridt saavel som det moralsk forsvarlige i det, var rejst og er rullet videre ganske uden Hensyn til den Holdning, vi Kommuniste har indtaget i denne Sag.

Saa tillader vi os i øvrigt, overalt hvor det forekommer os, at Borgernes grundlovmæssige Rettigheder bliver traadt for nær, overalt hvor det forekommer os, at Administrationen begaar Overgreb mod Borgere eller den offentlige Retsbevidsthed, at optræde, hvor vi har Lejlighed til det, imod Overgreb.

Det kan aldeles ikke genere os, at det blev en Kommunist, der kom til at stille Forespørgselen her og fungere som Ordfører for denne Forespørgsel, men det, der interesserer os efter dette, er ikke Udfaldet af Debatten, for saa vidt som vi ikke tvivler